

извыка на войнѣ. Но като ся поспрѣ малко,

Прѣди да Ви кажѣ *Пальте*, приложи той, ще изброѣ еще десетъ. Но осѣденыгъ, вмѣсто да отговори, запѣ Поляшкѣ пѣсень; „Господи, Дай ни пакъ свободѣж....“

Наистинѣ този челоуѣкъ е лудъ каза чиновникѣтъ, и заповѣда да му откриѣтъ лицето и да го отведѣтъ пакъ въ дупкѣтъ, а Волскый ся противеше, выкаше и лелечаше.

Прѣминѣ ноцѣтъ ся легнѣлъ, обтегнѣтъ на одара, несклони очи, и цѣлѣ ноцъ ся бѣхѣше съ умъ: какво ли имать на умъ русцитѣ за него да му направятъ. Въ тѣзи ся размысли стори му ся че видѣ прѣдъ себе ся въсправенъ правъ призракѣтъ на живота. — „Мой си ты еще, думаше му той съ звѣровить слѣхъ. Така ли ти ся струва че азъ ще напуснѣ тѣй лесно плѣчкѣтъ си? незнаешъ ли че азъ съмъ ты скѣталъ.“

— Да започнѣ пакъ да живѣѣж, азъ нето могѣ, нито го искамъ, думаше си той; и порони слъзы тогазъ пѣрвъ пѣтъ, като дѣте, понеже си прѣсмѣтваше че като изнемошѣ тѣломъ, може бы то-